

U mag deze maand nog [gratis 4 artikelen](#) lezen.

De Kerk der Friezen moet ervan blozen

RELIGIE EN FILOSOFIE
Stijn Fens – 12:01, 25 juni 2017

▲ Stijn Fens. © Trouw

COLUMN Het zou een snikhete dag worden. Rome lag nog lui achterover toen koning Willem-Alexander en koningin Máxima bij de Friezenkerk aankwamen. Voordat ze op bezoek gingen bij de paus, bezochten ze op eigen verzoek eerst de kerk van de Nederlandse pelgrims.

DEEL DIT ARTIKEL

De ambassade had voor de gelegenheid bloembakken neergezet.

De kerk was tot in alle hoeken en gaten schoongemaakt. Dit was een hoogtijdag voor dit bescheiden godshuis in de schaduw van het Vaticaan. De eeuwenoude stenen schoven zenuwachtig langs elkaar van de zenuwen.

Ik stond boven, bij het orgel. Je voelde het belangrijke bezoek als het ware langzaam dichterbij komen. Als water dat naar het laagste punt kruipt. Eerst de verslaggevers die zich achter de pilaren opstelden, vervolgens de fotografen die achterstevoren naar binnen liepen. Daarna hoorde ik zacht gepraat dat eeuwen van stilte leek te verstoren. Het was de rector van de kerk. En tenslotte waren daar de koning en de koningin. Máxima zag er beeldschoon uit en liep met een gratie die een eerbetoon leek aan het gebouw dat zij binnenschreed. De kerk moest er zowaar van blozen.

De rector vertelde over de aartsengel Michaël naar wie de kerk (mede) vernoemd is en wees op het portret van Bonifatius. Ik keek ondertussen naar de kaarsjes die brandden bij het Mariabeeld. Daar stond ook het bidprentje van

**Máxima zag er
beeldschoon uit en
liep met een gratie
die een eerbetoon
leek aan het gebouw
dat zij binnenschreed**

**"Waarom zoekt u
mij", leek hij te
willen zeggen**

**Maar als vaderlands-
liefde geen rol speelt,
dan zou Willem-
Alexander alleen al
hiernaar toe moeten
komen vanwege
familieliefde**

bisschop Muskens, u weet wel: van dat broodje. Hij haalde deze kerk ooit uit de mottenballen. Ik hoopte dat de koning en koningin even naar hem toeliepen. Als eerbetoon. Dat gunde ik hem wel. Maar dat deden ze niet.

Onaantastbaar

Koninklijk bezoek doet iets raars met de plekken die worden aangedaan. Ze worden voor de duur van het bezoek even heilig, onaantastbaar. Je gaat er zacht praten en denkt na over bijna elke beweging. Na een kleine twintig minuten gingen de koning en koningin weer weg. Ik zag ze de trap aflopen. Zelfs dat doet Máxima perfect. Ik keek nog even naar de Friezenkerk. Die maakte een verweesde indruk en de planten in de door de ambassade neergezette bakken waren hun glinstering al kwijt.

Ze gingen dus naar de paus. Even overwoog ik stiekem mee te glippen. Vlak achter Máxima lopend, terwijl ik me verschool in de zwarte schaduw die zij achterliet. Maar ik had een ander plan. Voor mij was dit de ook de dag van het eerbewijs aan bijna vergeten landgenoten. Ze liggen op een kerkhof binnen de muren van Vaticaanstad.

Ik meldde mij bij de Zwitserse Garde en mocht meteen doorlopen. Zij wisten dat ik goede bedoelingen had. Na driehonderd meter betrad ik het Campo Santo dei Teutonici e dei Fiamminghi, ook wel het 'Duitse kerkhof' genoemd. Het is een schitterende dodenakker, waar je je leven voor zou willen geven. Niet alleen een laatste rustplaats voor Duitsers, maar dus ook voor Nederlanders en Vlamingen. Zo ligt Jan Olav Smit, ooit apostolisch vicaris in Noorwegen, hier begraven. Vlakbij hem ligt Louis H.W. Regout, tijdens de Eerste Wereldoorlog korte tijd Nederlands gezant bij de Heilige Stoel. Ik googelde hem. Bij zijn Wikipedia-pagina stond een foto waarop hij mij enigszins verbaasd aankeek. "Waarom zoekt u mij", leek hij te willen zeggen.

Motorblok

Ik dacht aan de koning en de koningin. Ze waren nu bij de paus. Daarna zouden ze ook nog naar de Vaticaanse Bibliotheek gaan en zou Willem-Alexander een bevelhebbersstaf in ontvangst nemen die aan Willem van Oranje wordt toegeschreven. Deze baton wordt in bruikleen gegeven en is volgend jaar te zien op een tentoonstelling in ons land. Heel aardig hoor, zo'n protestantse relik voor onze koning, maar eigenlijk zou hij hier moeten zijn. Te midden van zijn aangespoelde landgenoten. Zoals Herman Schaepman, grondlegger - wij zouden nu zeggen 'het motorblok' - van de Nederlandse katholieke partijpolitiek en de christendemocratie.

Maar als vaderlandsliefde geen rol speelt, dan zou Willem-Alexander alleen al hiernaar toe moeten komen vanwege familieliefde. In een hoek van het kerkhof ligt Charlotte Frederika van Mecklenburg-Schwerin begraven, ooit getrouwd met een Deense kroonprins en familie van prins Hendrik, de overgrootvader van onze koning. 'Spero lucem', staat er op haar graf. Ze hoopt op het licht. En op een bezoek van Willem-Alexander, dacht ik er meteen bij.

Ik liet haar noodgedwongen alleen achter in deze tuin vol ballingen en liep Vaticaanstad weer uit. Bij de Kerk der Friezen was alles weer rustig.

Lees verder: de columns van Stijn Fens

Trouw.nl is vernieuwd. Vanaf nu is onbeperkte toegang tot Trouw.nl alleen voor (proef)abonnees.

